

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 286/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Annamáriou Vozárik, Krivá 3, Košice, proti príkazu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 6Ntt-25/2025-817-V-ŠTS-PK z 24. júna 2025 na domovú prehliadku, príkazu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 6Ntt-50/2025-843-V-ŠTS-PK z 24. júna 2025 na prehliadku iných priestorov a postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, protizločineckej jednotky, expozitúry Východ v konaní ČVS: PPZ-174/UBOK-PZ-VY-2024 pri vykonaní domovej prehliadky 30. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 31. augusta 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 21 ods. 1 a 2 a čl. 46 (v bližšie nešpecifikovanom rozsahu, pozn.) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv garantovaných čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) príkazom Špecializovaného trestného súdu na domovú prehliadku a príkazom Špecializovaného trestného súdu na prehliadku iných priestorov označenými v záhlaví tohto uznesenia (ďalej spoločne aj „napadnuté príkazy“). Tou istou ústavnou sťažnosťou sa sťažovateľ zároveň domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 46 (v bližšie nešpecifikovanom rozsahu, pozn.) a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, protizločineckej jednotky, expozitúry Východ (ďalej len „vyšetrovateľ“) označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnutý postup“). Navrhuje napadnuté príkazy zrušiť a zároveň žiada priznať mu finančné zadostučenie, ako aj náhradu trov konania.

II. Skutkové východiská

2. Uznesením vyšetrovateľa ČVS: PPZ-174/UBOK-PZ-VY-2024 z 20. septembra 2024 (ďalej len „uznesenie o začatí trestného stíhania“) bolo podľa § 199 ods. 1 a 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona vo viacčinnom rôznorodom súbahu (v bode 1), obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. a) a ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a § 141 písm. a) Trestného zákona, zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona (v bode 2), obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. a) a ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) a § 141 písm. a) Trestného zákona (v bode 3), obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona, zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona (v bode 4), zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 2 písm. a) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona (v bode 5), zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 Trestného zákona (v bode 6) a zločin podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona (v bode 7) na skutkovom základe uvedenom v predmetnom uznesení.

3. Špecializovaný trestný súd na základe návrhu prokurátora Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. I KO-V-12/2025/8800-160 z 22. júna 2025 vydal príkaz na domovú prehliadku, ktorým nariadil domovú prehliadku bytu užívaného sťažovateľom špecifikovaného v avizovanom príkaze (vrátane priestorov patriacich k tomuto bytu) pre existenciu dôvodného podozrenia, že sa tam nachádzajú veci dôležité pre trestné konanie konkretizované v zmienenom príkaze. Zároveň Špecializovaný trestný súd rozhodol, že domovú prehliadku vykoná vyšetrovateľ, a to bez meškania, najneskôr 13. júla 2025 (vrátane tohto dňa). Domová prehliadka bola vykonaná 30. júna 2025.

4. Na základe návrhu prokurátora krajskej prokuratúry č. k. I KO-V-12/2025/8800-185 z 22. júna 2025 vydal Špecializovaný trestný súd príkaz na prehliadku iných priestorov, ktorým nariadil prehliadku motorového vozidla užívaného sťažovateľom špecifikovaného v tomto príkaze pre existenciu dôvodného podozrenia, že sa tam nachádzajú veci dôležité pre trestné konanie konkretizované v zmienenom príkaze. Zároveň Špecializovaný trestný súd rozhodol, že prehliadku iných priestorov vykoná vyšetrovateľ, a to bez meškania, najneskôr 13. júla 2025 (vrátane tohto dňa). Prehliadka iných priestorov bola vykonaná 30. júna 2025.

III. Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ namieta, že napadnuté príkazy boli vydané v rozpore so zákonom, pretože neobsahovali povinné náležitosti a neboli ani riadne odôvodnené. V prípade podozrivej osoby, u ktorej sa vykonáva domová prehliadka a prehliadka iných priestorov, musí byť z odôvodnenia príkazu zrejmé, na základe akého podozrenia sa má prehliadka vykonať a ktoré konkrétne skutočnosti toto podozrenie opodstatňujú. V danej situácii však nie je zrejmé, akým spôsobom má byť sťažovateľ zapojený do tvrdenej trestnej činnosti. Sťažovateľ následne

uvádza, že napadnuté príkazy nespĺňali kritériá legality, legitimacy a proporcionality, čím došlo k zásahu do jeho práv na spravodlivý proces, nedotknuteľnosť osoby a súkromia, osobnú slobodu a nedotknuteľnosť obydlia. Keďže požiadavky predpísané na vydanie napadnutých príkazov neboli splnené, niet ani dôvodu na ďalšie zadržovanie vecí zaistených pri oboch prehliadkach. Doba, ktorú Špecializovaný trestný súd určil vyšetrovateľovi na vykonanie napadnutých príkazov (19 dní), nekorešponduje zákonnej požiadavke realizácie príkazov „bez meškania“.

6. V ďalšej argumentačnej rovine sťažovateľ nesúhlasí so samotným priebehom domovej prehliadky. Zmienená prehliadka začala 30. júna 2025 o 06.04 h, pričom vyšetrovateľ ignoroval opakované žiadosti sťažovateľa o privolanie obhajcu. Obhajca sťažovateľa bol kontaktovaný až približne o 09.00 h, teda takmer tri hodiny po začatí domovej prehliadky. Sťažovateľ uvádza, že avizovaným spôsobom boli porušené jeho práva na obhajobu a spravodlivý proces.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.1. K napadnutým príkazom:

8. Jadrom prvej sťažnostnej námietky (bod 5 dôvodov tohto uznesenia) je sťažovateľova nespokojnosť s vydaním a odôvodnením napadnutých príkazov. V tejto súvislosti ústavný súd programovo podotýka, že jeho právomoc rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje (m. m. napr. IV. ÚS 401/2024).

9. Neuniklo pozornosti ústavného súdu, že sám sťažovateľ v bode 6 ústavnej sťažnosti vymedzil svoje postavenie ako osoby podozrivej z trestnej činnosti, pre ktorú bolo začaté trestné stíhanie a v súvislosti s ktorou boli vydané napadnuté príkazy. Navyše, aj z návrhov prokurátora na vydanie napadnutých príkazov, s ktorými sa Špecializovaný trestný súd v podstatnom stotožnil, vyplýva, že sťažovateľ sa mal v súvislosti so skutkom uvedeným v bode 1 uznesenia o začatí trestného stíhania nachádzať v druhom stupni riadenia druhej vetvy tvrdenej zločineckej skupiny. Pritom mal aj realizovať určité úkony pri organizácii viacerých skutkov, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie.

10. V súvislosti s uplatňovaním princípu subsidiarity ústavný súd pri posudzovaní namietaného porušenia práv sťažovateľa v prebiehajúcom trestnom konaní vychádza vo svojej judikatúre z právneho názoru, že trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu. Ústavný súd teda zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú napr. všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti, prípadne iné orgány verejnej moci (napr. orgány činné v trestnom konaní) na to určené (m. m. napr. IV. ÚS 401/2024).

11. Ústavný súd už prízvukoval, že možné porušenie základného práva na inú právnu ochranu, ktoré patrí obvinenému v predsúdnom trestnom konaní (ako aj porušenie s dotknutým základným právom ostatných vecne súvisiacich základných práv), je v reťazci subsidiarity preskúmané (okrem samotného predsúdneho konania, kde je jeho garantom prokurátor) prostredníctvom korekčných procesných mechanizmov v súdnom konaní (teda využitím základného práva na súdnu ochranu), keď k uznaniu viny zo spáchania trestného činu môže dôjsť len súdom. Taká kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu s určitými výnimkami odňatia osobnej slobody väzbou, prípadne generálneho majetkovo-invazívneho opatrenia (zaistenie majetku obvineného), resp. prieskumu porušenia základných práv rozhodnutiami a opatreniami v trestnom konaní proti osobám, ktoré nie sú v tomto konaní obvinenými (ani v naostatok uvedenom prípade by však prieskum ústavného súdu zásadne nemal zasahovať do podstaty vzneseného obvinenia, o ktorom dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté, resp. neboli vyčerpané zákonné prostriedky priznané obvinenému zákonom na ochranu jeho základných práv a slobôd). Ústavný súd totiž v trestnom konaní nenahrádza procesné postavenie prokurátora, sudcu pre prípravné konanie ani všeobecného súdu v trestno-procesnej inštančnej postupnosti rozhodovania. Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú z II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého dielu (dozor prokurátora), ako aj III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku (m. m. napr. IV. ÚS 401/2024).

12. Tejto aktuálnej optike nazerania na obsahový výklad subsidiárnej právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde zodpovedá aj zjednocujúce stanovisko pléna ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/2024 zo 7. mája 2024, v ktorom ústavný súd vyvodil právne závery aktuálne aplikovateľné aj v právnej veci sťažovateľa z dôvodov, pre ktoré podal ústavnú sťažnosť. Stanovisko objasňuje, že subsidiarita právomoci ústavného súdu sa týka aj ochrany súkromia spojenej s ochranou procesných práv fyzických osôb a právnických osôb (na základe zvýšenia ochranného štandardu), ako aj okolnosť, že prostriedkami prieskumu meritórnych rozhodnutí v trestnom konaní je možné eliminovať aj nezákonnosť im predchádzajúcich a na rozhodnutia vo veci samej majúci vplyv aktov orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré nie sú rozhodnutiami v klasickom ponímaní, teda s možnosťou

separátneho opravného mechanizmu (napríklad a typicky príkazy vydávané podľa Trestného poriadku, ako je to aj v sťažovateľovom prípade – m. m. napr. IV. ÚS 401/2024).

13. Aktuálnosť záverov prezentovaných v predchádzajúcich bodoch tohto uznesenia v ich súhrne na posudzovanú vec je daná tým, že ak Trestný poriadok v § 33b profiluje podozrivého ako legálne definovanú osobu (§ 10 ods. 25) s atribútom podozrenia (už bližšie nedefinovaného) zo spáchania trestného činu na základe akýchkoľvek „zistených skutočností“, a to aj bez dôvodnosti takého záveru v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku, posúva to podozrivého do pozície subjektu trestného konania (§ 10 ods. 10 Trestného poriadku) a osoby s explicitne priznanými právami a povinnosťami obvineného (okrem výnimiek vyplývajúcich z povahy veci, keďže napr. podozrenie sa nevznáša uznesením ako obvinenie, preto nie je aktuálny sťažnostný režim proti jeho konštituovaniu, resp. okrem zákonom explicitne ustanovených výnimiek z takej pozície). Tým podozrivý nadobúda status osoby brániacej sa proti (aj už, resp. čo i len) potenciálne vznesenému obvineniu, pričom ide o inštitút generovaný zákonom v širokej miere všeobecnosti. V dôsledku princípu subsidiarity sa tak podozrivý dostáva mimo zorného poľa primárnej ochrany svojich základných práv prostredníctvom ústavného súdu, keďže jeho právomoci predchádza právomoc iných orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdu) a predmetom prieskumu v konaní o ústavnej sťažnosti (okrem niektorých uvádzaných výnimiek) je až výsledková spravodlivosť, ak sa dotknutá osoba neochráni prostredníctvom všetkých pre ňu využiteľných prostriedkov v trestnom konaní. Samozrejme, podozrivý sa nemusí dostať do pozície obvineného. V takom prípade je však situácia po nadobudnutí účinnosti relatívne nového, statusovo expanzívneho právneho stavu obdobná, ako keď po vznesení obvinenia nedôjde k odsúdeniu (pozri bod 40 zjednocovacieho stanoviska označeného v predošlom bode dôvodov tohto uznesenia *in fine*). Dotknutá osoba teda môže mať ambíciu aj v situácii takého svojho trestno-procesného úspechu domáhať sa reparácie eventuálneho nesprávneho úradného postupu, opäť však primárne nie pred ústavným súdom (m. m. IV. ÚS 401/2024).

14. Ústavný súd preto nepristúpil k vecnému prieskumu námietok ústavnej sťažnosti smerovaných proti napadnutým príkazom a ústavnú sťažnosť v tomto rozsahu odmietol z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, keďže sťažovateľ bude mať možnosť uplatniť iné zákonom priznané prostriedky na ochranu základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je a ani nemôže byť mechanicky situovaný do pozície univerzálneho orgánu, ktorý by zasahoval od úvodných fáz trestného konania, nahrádzajúc iné orgány s právomocou predchádzajúcou jeho právomoci.

IV.2. K napadnutému postupu:

15. Jadrom druhej sťažnostnej námietky (bod 6 dôvodov tohto uznesenia) je sťažovateľova nespokojnosť s napadnutým postupom, teda s postupom vyšetrovateľa pri výkone domovej prehliadky. Aj v tejto súvislosti je potrebné poukázať na princíp subsidiarity, v zmysle ktorého je intervencia ústavného súdu ako inštitucionálneho mechanizmu *ultima ratio* mysliteľná až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal nielen popieranie princípu subsidiarity, ale aj popretie významu podústavného práva pri ochrane základných práv a slobôd. Preto je podľa relevantnej časti § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. Za právny

prostriedok podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pritom nemožno považovať len zákonom upravený procesný opravný prostriedok. Ústavný súd nemôže vylúčiť, že vyšetrovateľ napadnutým postupom mohol zasiahnuť do práv sťažovateľa, otázkou však je, či je ústavný súd jediným, prvým a posledným orgánom oprávneným rozhodovať o tejto otázke. Povedané inak, otázka znie, či sťažovateľ nemal vo vzťahu k napadnutému postupu k dispozícii iné právne prostriedky smerujúce k ochrane ním označených základných práv (m. m. napr. III. ÚS 627/2023).

16. Ústavný súd, poukazujúc na svoje ustálené názory, uvádza, že zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) postihuje akýkoľvek výkon verejnej moci, ktorým nie je len rozhodovanie, ale aj úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb. Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona o zodpovednosti za škodu štát zodpovedá za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci nesprávnym úradným postupom pri výkone verejnej moci. Pojem nesprávny úradný postup definuje § 9 zákona o zodpovednosti za škodu široko a otvorene len použitím tohto pojmu s následným demonštratívnym výpočtom okolností, ktoré možno posúdiť ako nesprávny úradný postup, a taxatívnym výpočtom okolností, ktoré za nesprávny úradný postup považovať nemožno. Súčasťou tohto negatívneho taxatívneho výpočtu nie sú postupy vyšetrovateľa podľa Trestného poriadku. Preto o nich treba uvažovať len výkladom samotného pojmu nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci (m. m. napr. III. ÚS 454/2022, III. ÚS 455/2022, III. ÚS 456/2022, III. ÚS 345/2023, III. ÚS 397/2023, III. ÚS 472/2023).

17. Pri domovej prehliadke realizovanej 30. júna 2025 nesporne dochádzalo k výkonu verejnej moci, ktorého základom bolo prebiehajúce trestné konanie, v ktorom bol Špecializovaným trestným súdom vydaný príkaz na domovú prehliadku. Tento príkaz bol vykonaný vyšetrovateľom tak, že podľa tvrdení sťažovateľa malo dôjsť k zásahu do jeho základných práv. Podstatou námietky sťažovateľa v rozsahu smerujúcom proti napadnutému postupu je teda tvrdenie o nesprávnom úradnom postupe, ktoré možno podriaďiť pod § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu. Na tomto nemení nič ani § 9 ods. 5 zákona o zodpovednosti za škodu, ktorý ako podmienku nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa (Policajného zboru) stanovuje výsledok vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa prokurátorom. Takáto podmienka sa vzťahuje len na porušenie povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v pasivite pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietťahoch. Preto sťažovateľom tvrdené pochybenie možno podriaďiť pod nesprávny úradný postup podľa zákona o zodpovednosti za škodu (m. m. napr. III. ÚS 455/2022, III. ÚS 627/2023).

18. Nesprávny úradný postup vyšetrovateľa podľa § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu zakladá osobitný nárok na náhradu škody, ktorý možno uplatniť žiadosťou o jeho predbežné prerokovanie na príslušnom orgáne, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“). Ministerstvo vnútra koná v mene štátu, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ, ktorý tak, ako to mohlo byť aj v prípade sťažovateľa, nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora [§ 4 ods. 1 písm. b) bod 2 zákona o zodpovednosti za škodu]. Ak ministerstvo vnútra takýto nárok na náhradu škody v celom rozsahu neuspokojí, môže sa sťažovateľ ako poškodený domáhať uspokojenia nároku na všeobecnom súde (§ 16 ods. 4 zákona o zodpovednosti za škodu). Súčasťou tohto nároku nie je len náhrada skutočnej škody a ušlého zisku, ale aj nárok na to, aby bolo konštatované porušenie práva, keďže všeobecný súd

sa musí primárne vysporiadať s jeho základom tak, že musí určiť, či tvrdené konanie orgánov štátu (v tomto prípade vyšetrovateľa) bolo nesprávnym, a teda protiprávnym úradným postupom (m. m. napr. III. ÚS 455/2022, III. ÚS 627/2023).

19. Okrem toho, ak došlo k nesprávnemu úradnému postupu a iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa poškodenému aj nemajetková ujma v peniazoch (§ 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu). Z toho plynie, že sťažovateľom tvrdené porušenie základných práv možno v prípade preukázania jeho tvrdení v podústavnom práve podriaďiť pod nesprávny úradný postup podľa zákona o zodpovednosti za škodu. Pre tento tvrdený nesprávny úradný postup vyšetrovateľa môže sťažovateľ najskôr na ministerstve vnútra a potom na všeobecnom súde uplatniť svoj nárok, ktorého súčasťou môže byť aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy tak, ako si ho uplatnil v podobe finančného zadosťučinenia v ústavnej sťažnosti (m. m. napr. III. ÚS 455/2022, III. ÚS 627/2023).

20. Vo vzťahu k tvrdenému porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom napokon ústavný súd len *obiter dictum* poznamenáva, že tento článok ani nemá vecné opodstatnenie v prípade postupu a rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní, keďže sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom, a nie konania iného orgánu verejnej moci, typicky orgánu činného v trestnom konaní (m. m. napr. I. ÚS 445/2025, III. ÚS 264/2026).

21. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou uzatvára, že sťažovateľ ani v rozsahu námietky cielenej proti napadnutému postupu nevyužil právny prostriedok, ktorý mu v okolnostiach prípadu priznáva platná a účinná právna úprava (m. m. napr. III. ÚS 455/2022, III. ÚS 472/2023), a preto je ústavná sťažnosť aj v časti smerujúcej proti napadnutému postupu podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde neprípustná a ako taká bola v predmetnej časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

22. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho návrhmi uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2026

Robert Šorl
predseda senátu